

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἑαυτὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῶς ἀπερασχόν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐκδιδόμενον ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιος δραχμῆς 100. Ἐξαμηνιῶν δραχ. 55. Τριμηνιῶν δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιος φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξαμηνιῶν 35 καὶ τριμηνιῶν 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτήσιος δολλάρια 4, ἑξαμηνιῶν 2 καὶ τριμηνιῶν 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΑΡΧΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιώτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθήναι 6 Φεβρουαρίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 10

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ νέα αὐτῆ ἀπόδειξη, τῆς τρέλλας τοῦ βασιλόπουλου προκάλεσε σὲ δλους μεγάλη λύπη, καὶ ταραχή. Μὰ οὔτε κἀν χαμογέλασε κανεὶς γιὰ τὸν ἔξωφρενισμό τοῦ αὐτόν.

Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Τόμ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα τοῦ, τὴν στιγμή πού ὁ σερβάσιος ἰσρωμένος εἶχε σταθεῖ ἀκριβῶς ἀπὸ πίσω, εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια του καὶ εἰτοιμαζόταν νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὴν εὐχαριστίαν. Ἀλλὰ οὔτε αὐτὴ τὴ φορά δὲν ἀντιλήφθη ὁ δόστυχος ὁ Τόμ πὼς ἔκανε κάτι πού δὲν ἔπρεπε, οὔτε κανένα ἀπὸ τοὺς ἀδελικοὺς τὸν ἀφῆσε μὲ τὸ ὕψος του νὰ καταλάβῃ τίποτε.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του, ὠδηγήθηκε στὸ ἰδιαιτερο δωμάτιό του καὶ ἐκεῖ ἀφέθηκε μόνος του. Ἀπὸ μιὰ ξύλινη κορνίζα κρεμόνταν τὰ διάφορα κομμάτια μιᾶς θαυμασίας πανοπλίας πού ἦταν ὀλόκληρη στολισμένη μὲ χρυσὰ σκαλισματα. Ἡ πολεμικὴ αὐτὴ στολὴ ἀνήκε στὸ ἀληθινὸ βασιλόπουλο καὶ τοῦ τὴν εἶχε χαρίσει ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνη Πάργγ ἡ μητριά του. Ὁ Τόμ φόρεσε τὴς παρικνημίδες καὶ τὰ βραχιόνια καὶ ἔβαλε στὸ κεφάλι του τὴν μεγαλοπρεπέστατην περικεφαλαία μὲ τὸ ψηλὸ λευκὸ λοφίον. Τὰ ἄλλα κομμάτια τῆς πανοπλίας δὲν μπορούσε νὰ τὰ βάλῃ μόνος του χωρὶς βοήθεια, καὶ γι' αὐτὸ γιὰ μιὰ στιγμή σκέφθηκε νὰ φωνάξῃ κάποιον γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ φορέσῃ ὀλόκληρη τὴν πανοπλίαν· μὰ ὕστερα θυμήθηκε τὰ καρόδια πού εἶχε βάλει στὴν τσέπη

του καὶ σκέφθηκε πόσο εὐχάριστο θὰ ἦταν νὰ τὰ ἔτρωγε χωρὶς νὰ ἔχη ἀπὸ πίσω του μιὰ ὀλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ ἀδελικοὺς, πού νὰ μετροῦν κάθε μπουκιά πού θὰ ἔβαζε στὸ στόμα του καὶ νὰ τοὺς κέθουν τὴν δρεξὴ μὲ τίς ἀνεπιθύμητες ὑπηρεσίας πού θὰ τοὺς προσέφεραν κάθε στιγμή. Ἐκρέ-

«Σήκωσε τὸ τάσι καὶ τὸ ἔφερε ἀπὸ στόμα του...» (Σελ. 104; στ. α.)

μασε λοιπὸν εἰς τὰ κομμάτια τῆς πανοπλίας ἕνα στὴ θέσῃ τους, ἔσπασε τὰ καρόδια καὶ αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορά εὐτυχισμένον τὸν ἑαυτό του, ἀπὸ τὴν στιγμή πού ὁ Θεὸς τὸν ἔκανε βασιλόπουλο γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τίς ἀμαρτίες του. Ὅταν τοῦ τελείωσαν πιά τὰ καρόδια ἔπεσαν τὰ μάτια του σὲ κάτι ὠραία βιβλία πού ἀπόλλυζαν τὴν ἀπέναντί του βιβλιοθήκη. Ἐν ἀπ' αὐτὰ ἔγραφε γιὰ

τὴν ἐθιμοτυπία στὴν ἀγγλικὴ Ἀδλῆ. Πιδ εὐπρόδεκτο εἶρημα δὲν μπορούσε νὰ ὑπάρξῃ γιὰ τὸν Τόμ. Ἐαπλώθηκε σ' ἕνα μαλακὸ σαφάκι ἀρχιεὶς νὰ διαβῆξῃ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὸ βιβλίον. Ἄς τὸν ἀφήσουμε γιὰ τὴν ὥρα σ' αὐτὴ τὴν ἀπασχόλησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς

Κατὰ τίς πέντε τὸ ἀπόγευμα ζήτησε ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος ἀπὸ τὸν ἀνήσυχο ὕπνο του καὶ ἀρχισε νὰ λέγῃ μὲ ὑπόκωφον φωνήν:

— Ἐφιάλτες! Ἐφιάλτες μὲ βασανίζουν! Τὸ τέλος μου πλησιάζει. Τὸ προαισθάνομαι! Τὸ νοιώθω!

Ἐξαφνὰ μιὰ λάμψη κακίας ἐφώτισε τὰ μάτια του καὶ εἶπε πιδ σιγά:

— Προτοὺς ὄμως πεθάνω ἐγώ, αὐτὸς θὰ πάῃ μπροστὰ ἀπὸ μένα.

Μόλις ἡ ἀκολουθία τοῦ βασιλιά παρατήρησε πὼς ὁ ἀρρωστος εἶχε ζυπνήσει, πλησίασε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελικοὺς καὶ ρώτησε ἀν ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῇ τὸ λόρδο-καγκελάριον πού περιμένε στὸν ἀντιθάλαμον.

— Φέρτε τον μέσα! Φέρτε τον μέσα! πρόσταξε εὐθὺς ὁ βασιλεὺς.

Ὁ λόρδος-καγκελάριος μπήκε μέσα, κάθησε μπροστὰ στὸ κρεβάτι τοῦ βασιλιά καὶ εἶπε:

— Μετεβίβασα τὴν διαταγὴν σας καὶ σύμφωνα μὲ τὴν θέλησιν τοῦ βασιλιά συγκεντρώθηκαν οἱ δούτιμοι λόρδοι στὸ Κοινοβούλιον, δπου, ἀφοῦ ἐξέδωσαν τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Νόρφολκ, περιμένουν ταπεινὰ τίς διαταγὰς τῆς Μεγαλειότητάς σας.

Τὰ μάτια τοῦ βασιλιά ἔλαμψαν μὲ κακίαν.

— Σηκώστε με! εἶπε. Ἐγὼ ὁ Ἰδιος, μοναχὸς μου, θὰ παρουσιασθῶ

στο Κοινοβούλιο, και με τα ίδια μου τα χέρια θα βάλω τη σφραγίδα κάτω από την απόφαση που θα με απαλλάξει από...

Η φωνή του κάπηκε. Μια θανάσιμη χλωμάδα απλώθηκε στο ξαναμένο πρόσωπό του, οι γιατροί έτρεξαν και τον ξάπλωσαν στα μαξιλάρια του και του έδωσαν διάφορα φάρμακα. Σε λίγο ο άρρωστος άνοιξε πάλι τα μάτια του και είπε με αδύνατη φωνή:

— Αχ, πώς την έπεριμένα αυτή τη στιγμή, αλλά για κακή μου τύχη ήρθε πολύ άργα, κι έτσι δεν θα απολαύσω δολοκλήρο τον θρίαμβό μου. Αλλά κάνετε γρήγορα! Κάνετε γρήγορα! Μια και δεν μπορώ να πάω ο ίδιος στο Κοινοβούλιο, ως σχηματισθή μια επιτροπή που να με αντιπροσωπεύει. Διαλέξτε έσεις τους λόρδους που θα την αποτελέσουν και φροντίστε να κανονισθούν όλα. Γρήγορα όμως, μη χάνετε καιρό. Πρωτό ο ήλιος βγή και βασιλέψη πάλι, θέλω να μου φέρετε το κομμένο του κεφάλι, να το ιδώ.

— Θα γίνει όπως προστάζει η Μεγαλειότης σας, είπε ο καγκελάριος. Παρακαλώ όμως την Μεγαλειότητά σας να διατάξη να μου παραδοθή η μεγάλη σφραγίδα του κράτους.

— Η σφραγίδα; Και ποιος άλλος έχει τη σφραγίδα εκτός από σένα;

— Ας ευδοχήση να θυμηθώ η Μεγαλειότης σας, ότι έσεις ο ίδιος τώρα και δυο ημέρες μου την πήρατε λέγοντας, ότι δεν θέλατε να χρησιμοποιηθώ πρωτό να σφραγίσετε μ' αυτή την θανατική καταδίκη του Νόρφολκ.

— Αυτό το έκανα αλήθεια, τώρα το θυμάμαι... Αλλά που να βρίσκεται η σφραγίδα;... Αισθάνομαι μεγάλη αδυναμία... Η μνήμη μου μ' εγκαταλείπει συχνά τώρα τελευταία... Περιέργο... Περιέργο...

Η όμιλία του βασιλιά γινόταν δολοένα πού σιγανή και δυσδιάκριτη. Έκουνοσε από ώρα σε ώρα το κεφάλι του και φαινόταν σαν να έφαχνε να βρή στο μυαλό του τι είχε κάνει την σφραγίδα. Στο τέλος ο λόρδος Χέρτφορντ μάζεψε όλα του τα θάρρος, γονάτισε μπροστά στον βασιλιά και τόλμησε να υποβοηθήση τη μνήμη του:

— Μεγαλειότητα, μου επιτρέπετε να λάβω την τόλμη να σας πω ότι πολλοί από εσους βρίσκονται εδώ μέσα, καθώς κι' εγώ ο ίδιος, θυμώμεστε πως η Μεγαλειότης σας παρέδωσε τη σφραγίδα στον πρίγκηπα της Ουαλλίας για να τη φυλάξει όποιου...

— Σωστά, πολύ σωστά! τον έκοψε ο βασιλιάς. Πηγαίνετε να τη φέρετε! Γρήγορα! Ο καιρός φαύγει! Ο λόρδος Χέρτφορντ έτρεξε στον Τόμ, αλλά σε λίγο γύρισε πίσω με ταραγμένο πρόσωπο και άδεια χέρια.

— Μου προξενεί μεγάλη θλίψη, Μεγαλειότητα, είπε πού σ'ς φέρνω μια τόσο δυσάρεστη είδηση! αλλά είναι θέλημα του Θεού να μην έχω γιατρευτεί ακόμη η πνευματική αδυναμία του πρίγκηπα, και η Ύψηλότης του δεν μπορεί να θυμηθώ ότι έπηρε σε τα χέρια του τη σφραγίδα. Γι' αυτό γύρισα άμέσως να σας το πω, γιατί πιστεύω πως θα πήγαινε πόλως πολύτιμος καιρός χαμένος, και μάλιστα άσκοπα, αν επιχειρούσαμε να ψάξουμε όλα τα διαμερίσματα του.

Ένας βαθύς άναστεναγμός έκοψε τον λόρδο, και ύστερα από λίγο είπε ο βασιλιάς με θλιμμένη φωνή:

— Μη τό βασανίζετε τό δυστυχισμένο τό παιδί! Τό χέρι του Θεού έπεσε βαρύ επάνω του και η καρδιά μου είναι γεμάτη συμπόνια και θλίψη. Αχ, αν ήταν δυνατό να σπάρω εγώ στη θέση του και να τό απαλλάξω τό φτωχό μου τό παιδί από τη φοβερή του άρρώστεια!

Έκλεισε τα μάτια του, μουρμούρισε μερικά άκατάληπτα λόγια και σόπασε. Ύστερα από λίγο άνοιξε πάλι τα μάτια και κοίταξε γύρω του με θολωμένο βλέμμα, ως που άναγνώρισε τό λόρδο καγκελάριο πού έξαικολούθησε να βρίσκεται γονατισμένος μπροστά του. Τό πρόσωπο του βασιλιά έγινε κατακόκκινο απ' τό θυμό.

— Πώς, εδώ βρίσκεσαι ακόμη; φώναξε. Μά τον Πανάγαθο Θεό, αν δεν φροντίσης γρήγορα για την εκτέλεση της καταδίκης εκείνου του προδότη, αύριο τό πρωτό τό κεφάλι σου δεν θα βρίσκεται πιά στους ώμους σου.

Ο καγκελάριος, τρέμοντας δολοκλήρος, άρχισε να παρακαλή:

— Έλεος, Μεγαλειότητα! Περιμένω τη σφραγίδα. — Είσαι σ'τά καλά σου, ανθρώπε μου; Η μικρή σφραγίδα, πού παίρνω μαζί μου όταν ταξιδεύω, βρίσκεται στο θησαυροφυλάκιό μου. Μια και δε βρίσκεται η μεγάλη, θα μετχειριστούμε αυτήν. Καταλαβαίνεις τί λέω; Τρέχα γρήγορα και μην ξαναφανερωθής μπροστά μου, πρωτό να μου φέρης τό κομμένο του κεφάλι. (Αναλουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Μια μέρα ήμουν στην αυλή και κοίταξα μια χελιδονοφωλιά κάτω από τη στέγη του σπιτιού. Είδα τα δυο χελιδόνια που πέταξαν από τη φωλιά τους. Η φωλιά έμεινε άδεια.

Ένας σπουργίτης κατέβηκε από τη στέγη πετώντας. Έπήδησε στην άκρη της φωλιάς, έριξε ένα βλέμμα γύρω του, χτύπησε τα φτερά κι' έπήδησε μέσα. Έπειτα έβγαλε τό κεφάλι του φωνάζοντας: τσίου, τσίου.

Σε λίγο ένα από τα χελιδόνια γύρισε. Είδε τον ξένο. Έβγαλε μια φωνή, χτύπησε λίγο τα φτερά του κι' ύστερα πέταξε.

Ο σπουργίτης έμεινε στη φωλιά και φλωρούσε.

Έξαφνα έφτασαν πολλά χελιδόνια. Πέταξαν όλα μαζί πρós τη φωλιά σά να ήθελαν να ίδουν τό σπουργίτη κι' έφυγαν πάλι.

Ο σπουργίτης δεν είχε φοβηθεί διόλου, κουνούσε τό κεφάλι του κι' έξαικολούθησε να φλωρή.

Αυτό βάζταζε πολύ. Τα χελιδόνια έρχόνταν, έκαναν κατιτί κι' έφευγαν πάλι. Μά δεν έρχόνταν άδεια. Τό καθένα κουβαλούσε λάσπη με τό στόμα του και λίγο-λίγο έφραζαν τό άνοιγμα της φωλιάς. Τό άνοιγμα γινόταν δολοένα και στενώτερο.

Στην άρχή έδλεπα και τό λαμπρό του σπουργίτη. Έπειτα δεν έδλεπα τίποτε. Τα χελιδόνια τον είχαν χτίσει μέσα στη φωλιά! Αμα τέλειωσαν, άνοιξαν τα φτερά τους κι' άρχισαν να στρηγογγυρίζουν με φωνές γύρω από τό σπίτι.

(Τελείω) ΖΩΗ ΟΡΑΓΚΟΥ

Ο ΣΟΦΟΣ

«Ο άληθινός διδάσκαλος μοιάζει με τη λαμπάδα του παπιά πού δίνει αστείς πιστούς τό φως στην άνάσταση: λυώνει με τούδιοντας τό φως της σούς άλλους.» Αρ. Π. Κουρτίδης

Σκυφτός, άπάνω στο βαρύ βιβλίο τ' ανθρώπινα μυστήρια έρευνά, ο γέρος ο σοφός πού δλο τό βίο στις έρευνές του τις μάταιες, περνά...

Τά χέρια στο κεφάλι (πού κρανίο νεκρού θαρρείς πού είναι), τά κρατά και τό λαμπρό του κόσμου Μεγαλειό, θαρρεί, τό έσοκαπάει αυτός σιγά...

Μά κάποιον Πνεύμα σκοτεινό άντικρό του μ' ένα χαμόγελο, του λέει πονηρό: «γιατί, προσφέρεις τη Ζωή σου στον [Καιρό,

Τρωφή θα γίνης μοναχά δική του...» «Μοιάζω λαμπάδα τ' άπάντι ο Σοφός και λυώνω, ενώ σκορπώ στους άλλους [Φως!]

ΑΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΑΝ ΔΕΝ ΕΤΡΩΓΕ Η ΕΥΑ ΤΟ ΜΗΛΟ...

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος —

Δεν είναι πολλή ώρα πού χτύπησε μιά φορά μόνο «ντίγκ...» Α, είναι καιρός να σηκωθώ, ως πού να γυθώ, όπως όπως (δεν τα πολυκα ταφέρνει μόνη της η Λουλούκα) σίγουρα θα περάση η μισή ώρα...

Νά την γτυμένη κιάλας. Φοράει τό άσπρο γουνένιο της παλτουδάκι, μ' από κάτω κρέμεται τό μακρό ρός νυχτικό πού άγγίζει σχεδόν τό πάτωμα. Στα πόδια της φοράει κατινόστιμες θαλασσιές παντουφλίτσες με άσπρη γουνίτια γύρω-γύρω, πού της χάρισε η γιαγιά της την πρωτοχρονιά. «Ετοιμη! Στο χέρι βαστάει σφιχτά τό μικρό στρογγυλό πριματάκι. (Τό καντήλι φέγγει τόσο λίγο, πού να δη κανείς τί είναι;...)

Με σιγαλά, πνεχτά βηματάκια βγαίνει απ' την καμαρούλα της πού και πού σταματάει μόνο για ν' άκούση μήπως ζύπνησε κανένας και τη δει. Και τότε τί θα τό πη; Αφήστε πιά πού δε θα μπορέση να φτάση στο σκοπό της...

Νά την τώρα μπροστά στην πλατεία πόρτα της βεράντας... Από δω θα κατεβή στον κήπο, απ' τα μικρά πέτρινα σκαλάκια. Μά δυσκολεύεται ν' άνοίξη τό τζάμι. Δε φτάνει, είναι τόσο «πιτσικούλα» άκίμα, όπως τη λέει ο μπαμπάς της. Είναι βέβαια «πιτσικούλα» η Λουλούκα, μά έχει μυαλό. Βάζει μιά καρέκλα, ανεβαίνει, και να, έφτασε τό πόμολο

— Θέ μου, τί κρύο πού κάνει! φθυρίζει η μικρή, ενώ μιά ανατριχίλα τη συνταράζει δολοκλήρη. Κι' όμως θαρραλέα τραβάει μπροστά...

«Πώ, πώ! τί αγκαλιά! Ούτε πεταλούδες, ούτε πουλάκια... Όλα κοιμούνται, όλα, και μόνο η Λουλούκα σαν λευκό φάντασμα γλιστράει μέσα απ' τα πυκνά φυλλώματα. Τα χέρια της έχουν κοκκαλιάσει απ' τό σύγκρυο και τα μικρά μυτερά δοντάκια της χτυπάνε. Μά προχωρεί... Ένα κλωνι τευτρωμένο της κόβει τό δρόμο: «Στάσου πού πιά!...» Μ' αυτή τό σπρώχνει και προχωρεί.

Μιά μικρούλα σαύρα γλιστράει μέσα απ' τα πόδια της. Βγάζει μιά φωνή η Λουλούκα κι' άμέσως μιά σκέψη γεννιέται στο μυαλάκι της...

«Επιτέλους κατάλαβα τί μου συνέβαινε: Είχα μεγαλώσει πιά, να! Είχα γίνει άντρας με μουστάκια, τό μυαλό μου είχε πύξει και τό παιδιάτικα τα είχα σιχαθεί.» Έβλεπα πως ήταν καιρός να γυρίσω στην πατρίδα μου, να ξα-

«Ού, ού, μήπως είναι τό φίδι και θέλει να μου δώση και μένα τό μήλο;... Μά έννοια του, ξέρω εγώ... Αφού τό βράδυ δεν έφαγα τό μήλο πού μου δωσε ο μπαμπάς...»

Θέ μου, θέ μου! τ' είναι κείνο τό άσπρο φάντασμα πού κουνιέται εκεί κάτω; Αχ, μά όχι... Νά καλέ... είναι δυο δέντρα κι' από μέσα περνάει τό φεγγάρι και φαίνεται σά μιά ψηλή άσπρη γυναίκα... Α, στο καλό!

Κι' έφτασε επιτέλους κάτω απ' τη μηλιά. Κάτω απ' τη μικρή μηλιά, πού κάνει τα κιτρινούταικα, άρρωστάρικα μηλαράκια.

— Λουλούκα! Μια δυνατή μιά σπαραχτική φωνή την κάνει να ξεπεταχτή ως άπάνω, κι' άθελά της φωνάζει κι' αυτή:

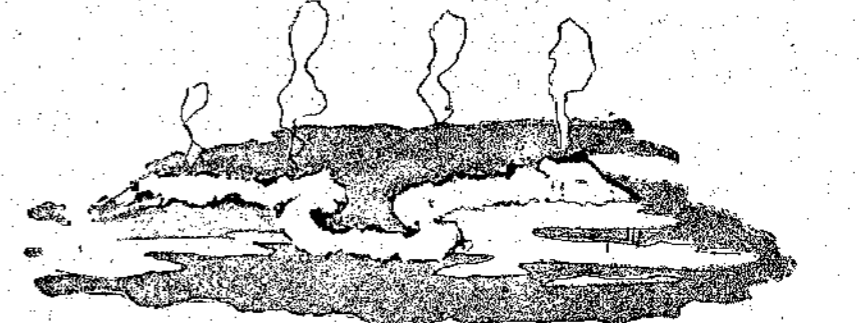
ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

«Ο!» αυτά πού σ'ς διηγήθηκα, τα είδα σκαρφαλωμένος σ' ένα ψηλό δέντρο, απέξω από τό χωριάτσπιτο. Κι' έκανα τόσα γέλια!

Ύστερα πού κατέβηκα, βρέθηκα μπροστά στη γούνα μου. Αφιμμένη

κει-χάμω απ' την οχιά, πού είχε φύγει, ήταν μουσικίδι κι' άχνιζε ακόμα απ' τό ζεστό νερό της κατσαρόλας. «Τί παράξενα πού έχει ο κόσμος! — συλλογίστηκα. — Τί άπόροπτα, άποτελέσματα βγαίνουν από τό κάθε τί πού κάνει κανείς, είτε για να ίκανοποιηθή μιάν άνάγκη του, είτε για να παίξη! Ποιος να μου τόλεγε, όταν έπαιρνα αυτή τη γούνα για να με ζεσταίνω, πως θα γινόταν φίδι ζωντανό και θάνασταίτανε ένα δόλκερο σπίτι!»

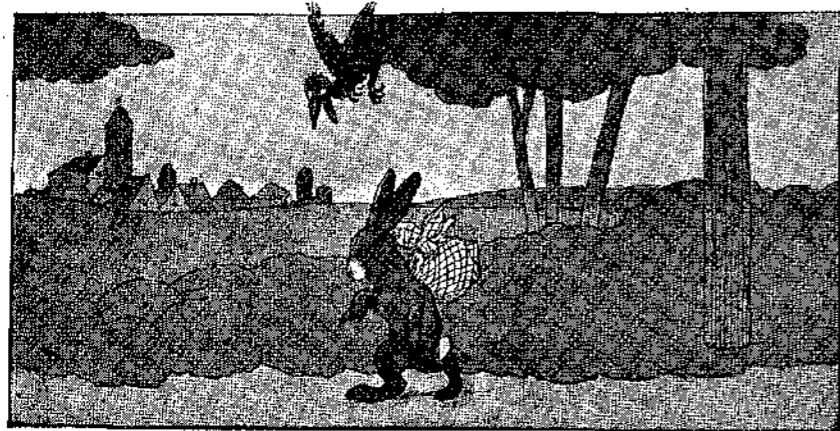

Έξακολούθησα τη ζωή μου στα ξένα. Αλλ' από την ημέρα εκείνη, δεν ξέρω κι' εγώ γιατί, άρχισα να βαριέμαι τις περιπέτειες, τα κατορθώματα, τ'άστεία, τα παιχνίδια. Έλεγα μέσα μου: «Ετσι θα γυρίζεις άσκοπα, Κανελλή; Έτσι θ' λζής στα ξένα, χωρίς να κάνης τίποτα; Φτάνει πιά η έλευθερία κι' η τριπελιά. Θυμήσου πως έχεις και πατρίδα, και γονείς, κι' αδέρφια, και καθήκοντα. Είναι καιρός πιά να ζήσης σαν ένα φρόνιμο και τίμιο κοινέλι...»

Επιτέλους κατάλαβα τί μου συνέβαινε: Είχα μεγαλώσει πιά, να! Είχα γίνει άντρας με μουστάκια, τό μυαλό μου είχε πύξει και τό παιδιάτικα τα είχα σιχαθεί.» Έβλεπα πως ήταν καιρός να γυρίσω στην πατρίδα μου, να ξα-

ναβρώ τους δικούς μου, να παντρευτώ, να κάμω σπίτι, οικογένεια, να ναστήσω παιδιά καλά και χρήσιμα στην κοινωνία των κουνελιών.

Και γρήγορα τάποφάσισα. Μιά μέρα, πρωί-πρωί, μάξερμα τὰ πράγματά μου — την πίπα μου, τὰ σπύρα μου, τὴ γούνα μου καὶ διάφορα ἄλλα ποὺ εἶχα βρεῖ ἀπὸ καιρὸ — τὰ ἔβαλα μπόγο, τὰ κρέμασα μ' ἓνα μπασιτόνι στὸν ὄμο μου, ἀποχαιρέτησα τοὺς φίλου μου καὶ ξεκίνησα.

— Έχετε γειά, ψηλά βουνά, καὶ κάμποι καὶ βρυσούλες!... Ὅλο τὸ δρόμο πήγαινα τραγουδώντας. Εἶχα μεγάλη χαρὰ ποὺ θὰ ξανάβλεπα τὴν πατρίδα μου, ὅ,τι εἶχα ἀφήσει κι' ὅ,τι ἀγαπούσα κει-πέσα, καὶ ποὺ σὲ λίγο θὰ βρισκόμουν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας μου, τοῦ πατέρα μου, τῶν ἀδερφῶν μου... (Στὸ ἐρχόμενο τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ...

Σήμερα ἔφυγα γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Ὅταν πήραμε τὸ δρόμο μαζί με τὸν Γιάννη, ποὺ σήκωνε τὰ πράγματά μου, τότε πιστέψα πὼς ὄλα πιά τὰ παλιὰ εἶχαν τελειώσει. Κάτι καινούργιο ἀρχίζει γιὰ μένα. Ὁ δρόμος ποὺ ξετυλιγόταν μπροστά μου, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου, πίστευα πὼς εἶχε γίνει μόνο γιὰ μένα, γιὰ νὰ τὸν περάσω ἐγὼ, καὶ νὰ γινῶρίσω ἄλλον κόσμο, αὐτὸν ποὺ τόσο καιρὸ ἔβλεπα στὰ ὄνειρά μου... Ἐβλεπα μὲ μάτια μεθυσμένα τὴ ζωὴ ποὺ μὲ περιμένε, τὴ λεύτερη, τὴν ἀνεξάρτητη, τὴν χωρὶς τίς γρίνιες τοῦ πατέρα, τὴν χωρὶς τίς στενοχώριες τῆς μητέρας, ἐκεῖ στὴ μεγάλη πολιτεία... Μόνος μου ἐγὼ θὰ ἔφτιανα ἓνα δρόμο καὶ θὰ τὸν περνοῦσα χωρὶς νὰ πατήσω στὰ παλιὰ ἀχνάρια, ποὺ μοῦ φαινόταν τώρα πολὺ παλιὰ... Καὶ μεθοῦσα μὲ τὸν ἀγέρα ποὺ μὲ φυσοῦσε κατὰ πρόσωπο, κι' ἔτρεχα σχεδὸν μὲ βήματα μεγάλα, χωρὶς νὰ περιμένω τὸν δόστυχο τὸν Γιάννη, ποὺ ἐρχόταν φορτωμένος πίσω μου, ἀγκομαχώντας... Ὁ οὐρανὸς χαϊρόταν κι' ἐκείνος τὴ χαρὰ μου. Κατακάθαρος, λαμπερός, ἔδειχνε τί χρυσάφια θὰ τὸν τυ-

λίγαν σὲ λίγο. Σὲ δυὸ ὥρες θάμαστε στὴν πόλη κάτω, στὴν πόλη ποὺ ἄλλοτε μοῦ φαινόταν ἀπέραντη, καὶ τώρα πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ χωρέσει τὰ ὄρματα τῆς φαντασίας μου. Καμμιά σκέψη δὲ θόλωνε τὴ χαρὰ μου. Ἐφτάσα νὰ ξεχάσω καὶ τὰ δάκρυα τῆς μητέρας, καὶ τὰ φιλιὰ τῆς, ποὺ καίγανε ἀκόμα τὰ μάγουλά μου. Κι' ἔβλεπα ἀπὸ τώρα τὴν ὥρα, ποὺ ὀρθὸς ἐγὼ στὸ βράδι τοῦ τραίνου, θὰ χαιρετούσα μὲ τὸ χέρι μου τὸ φτωχὸ Γιάννη, ποὺ δακρυσομένος ἐκείνος θὰ μὲ χαιρετούσε. Μ' ἀγαποῦσε πολὺ ὁ καλὸς ὁ Γιάννης, κι' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν λόγος νὰ κλαίω ἐπειδὴ θὰ τὸν ἀποχωρίζομαι. Αὐτὰ εἶναι γιὰ τίς ἀδύνατες ψυχές. Ἐγὼ ἐνοιῶμαι τὴ δική μου νὰ ξεχειλίζει ἀπὸ δύναμη καὶ μπορούσα νὰ κατορθώσω τὸ κάθε τι, φτάνει νὰ τὸ ἤθελα... Ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀφηγα πίσω μου, ἦταν ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν κλείσει τὴν παιδική μου ζωὴ, αὐτὴν ποὺ τελείωνε τώρα. Γιατὶ νὰ λυπηθῶ ποὺ φεύγω; * * * Στὸ δωμάτιο τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου ποὺ μείναμε, γιὰτί ὄλα τὰ δωμάτια στὸ μεγάλο ἦταν πιασμένα, ἦταν πολὺ κρύα. Τὴ νύχτα, ξαφνικὰ

χάλασε ὁ καιρὸς. Φυσοῦσε δυνατὰ καὶ χτυποῦσε τὸ ἐξώφυλλο τοῦ παράθυρου, ποὺ τὸχαν ξεχάσει ἀστήριχτο. Μὲ ξύπνησε ὁ κρότος του καὶ ξαφνιάστηκα ποὺ δὲν ἐνοιῶμαι στὸ κρεβάτι μου. Ὅσοι θυμήθηκα ὅτι δὲν ἦμουνα πιά στὸ σπίτι μας καὶ στὸ δικό μου τὸ κρεβάτι. Γύρισα νὰ ξανακοιμηθῶ. Μὰ τὸ παράθυρο σὲ λίγο ξαναχτύπησε δυνατὰ, καὶ μὲ ξανατρόμαξε, καὶ ξακολουθοῦσε νὰ χτυπάει κάθε τόσο καὶ νὰ τρίζει στοὺς ρεζέδες του. Μοῦ ἔδωξε τὸν ὕπνο καὶ χωμένος στὸ κρεβάτι ποὺ κρύωνα, ἀκούγα τὸν ἀέρα ποὺ σφύριζε... Εἶχε καὶ στὸ σπίτι, στὴν καμαρὰ μου, ἓνα τέτοιο παράθυρο βορεινὸ, ποὺ χτυποῦσε τίς νύχτες ἅμα ἔπιανε ἀέρας καὶ τὸχαν ξεχάσει ἀστήριχτο. Χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ καὶ ἀνυποχώρησε ὄλο τὸ σπίτι, κι' ἡ μητέρα φρόντιζε νὰ μὴν τὸ ξεχνάει ποτέ. Καὶ χθὲς τὸ βράδι ἡ μητέρα θὰ μπήκε χωρὶς νὰ τὸ κλείσῃ. Ἀλλὰ φυσικά θὰ τὸ βρήκε περιττὸ ἀφοῦ ἐγὼ πιά εἶχα φύγει, — καὶ καθόλου παράξενο νὰ κάθησε πάνω στὸ κρεβάτι μου καὶ νὰ τὴν πῆραν τὰ δάκρυα... Ὅσοι θὰ ἀναφεῖ τὸ καντήλι, — αὐτὸ δὲν θὰ τὸ βρήκε περιττὸ κι' ἂν εἶχα φύγει, καὶ θὰ βγήκε κουνώντας τὸ κεφάλι ἀπελπισμένη, ψιθυρίζοντας παρακάτω στὸ Θεὸ νὰ μὲ φυλάει... Ὁ ἀέρας θὰ σφύριζε αὐτὴ τὴν ὥρα στὴν ἀδεια καμαρὰ μου καὶ στὸ ἀδείο μου κρεβάτι. Κι' ἡ μητέρα, ἀκούγοντας ἀπὸ τὴν κάμαρὰ τῆς τὸ κακὸ τοῦ ἀέρα, μπορεῖ νὰ πετάχτηκε γιὰ νάρθη νὰ μοῦ ρίξῃ μιὰ κουβέρτα ὅπως ἔκανε συχνὰ μὴν τυχὸν καὶ κρυώνω... Ὅσοι θὰ θυμήθηκα ὅτι ἐγὼ εἶχα φύγει, καὶ θὰ ξανάπεσε ἀναστενάζοντας, δακρυσομένη... Ἄν ἤξερα ὅτι τὸ παράθυρο ἔχει στηρίγματα, θὰ σηκωνόμουν νὰ τὸ στερεώσω τόσο μὲ ἐνοχλεῖ ὁ κρότος τοῦ... Ἀλλὰ κοντεύει κιάλα νὰ ξεμερώσῃ. Στὸ κρεβάτι μου κρυώνω δὲν ἔχει καμμιά χάρη. Κοιτάζω τὸ ρολόι μου καὶ σηκώνομαι νὰ ντυθῶ. Ὁ Γιάννης κοιμάται ἀκόμα καὶ τὸν ἀφίνω νὰ κοιμηθῇ. Ὁ οὐρανὸς εἶναι συνειρτισμένος σὸν χειμωνιάτικος. Βαραίνει στὴν ψυχὴ μου. Δὲν ἔχω διάθεση πιά νὰ φύγω. Ξεγελιέμαι καὶ νομίζω ὅτι εἶναι σὸν ἄλλες φορές, κι' ὅτι θὰ ξαναγυρίσω πάλι μὲ τὸ Γιάννη στὸ σπίτι μας. Κι' αὐτὸ μὲ ἀνακουφίζει. Ἀκούω ἀπὸ πολὺ μακριὰ τὸ τραῖνο νὰ σφύριζε. Θὰ φύγει πολὺ πρωί. Καλὰ θὰ ἦταν νὰ ἀργοῦσε λίγο. Τώρα ποὺ εἶμαι πολὺ κοντὰ του, δὲν μοῦ δίνει καμμιά χαρὰ. Νιώθω πὼς κάποια λύπει ξυπνάει

μέσα μου, καὶ πολέμω νὰ τὴν πνίξω. Ξυπνῶ τὸ Γιάννη καὶ τοῦ λέω ποὺ νὰ φέρε τὰ πράγματά μου. Φεύγω ἐγὼ καὶ γυρίζω μέσα στὴν κοιμισμένη ἀκόμη πόλη. Ὅλα τὰ σπύρα εἶναι κλειστά. Ζηλεύω τὴν ἡσυχία τους, καὶ κείνους ποὺ κοιμῶνται μέσα ξένοιαστοι... Τὰ δέντρα τῆς μικρῆς πλατείας τὰ ζετινάζει ὁ ἀέρας, εἶναι ἐντελῶς ἐρημη. Μόνον ἓνα δυὸ καφενεῖα εἶναι ἀνοιγμένα, καὶ ἀνθρωποὶ τοῦ τραίνου καὶ τοῦ σταθμοῦ γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Περπατῶ στοὺς δρόμους καὶ τοὺς κοιτάζω μὲ ἀγάπη. Κι' ἀῤριο τὸ ἴδιο θὰ γίνει, καὶ ἄλλοι θὰ φύγουν σὸν ἐμένα, κι' ἡ πόλη θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ ζωὴ τῆς ἡσυχῆς κι' ἀδιάφορη. Μοιάζει μάλιστα πὼς τὴν ἀνησυχούμε μὲ τὴ φασαρία ποὺ κάνουμε ἐμεῖς φεύγοντας. Τὸ ταξίδι μου τὸ βλέπω αὐτὴ τὴν ὥρα σὸν κάτι ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐναι πιά εὐχάριστο. Παρασέρονομαι ἀπὸ κάτι ποὺ μεγαλώνει μέσα μου καὶ ποὺ εἶναι τόσο γλυκὸ ποὺ δὲν μάρφνει νὰ τὸ διώξω. Κοιτάζω πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ μας. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ δῶ γιὰτί τὸ κρύβουν τὰ βουνά. Τὸ βλέπω ὅμως ἀνάμεσα τὰς καὶ νιώθω τὴ ζεστασιά ποὺ ξεχύνεται ἀπὸ τὰ παράθυρά του. Βλέπω τὸ χέρι τῆς μητέρας νὰ μοῦ γνέψει... Στὸ σταθμὸ βλέπω ἀνακουφιστικὰ τὸ Γιάννη νὰ μὲ περιμένει. Ὅσοι θὰ τώρα τὸν βλέπω ἀλλιώτικα ἀπὸ ὅ,τι τὸν γνώριζα... Εἶναι λυπημένος καὶ κείνος καὶ μὲ κοιτάζει μὲ τόση ἀγάπη... Τὸ βλέμμα του τὸ ὑγρὸ μὲ συγκινεῖ, κάνει κάτι νὰ σπᾶσει μέσα μου... Τὸ τραῖνο σφύριζε. Τοῦ δίνω τὸ χέρι... Ἄντιο... Μετανιώνω, τὸν ἀγκαλιάζω καὶ τὸν φιλοῦ. Φιλῶ στὸ πρόσωπό του τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τὸ σπύρα μας, ὄλα ποὺ τὰ βλέπω τώρα τόσο ὄρατα, στὸ πρόσωπο τοῦ Γιάννη τοῦ πιστοῦ μας ὑπηρετῆ... Πηδῶ στὸ τραῖνο. Ξεκινᾶμε. Ὅσοι θὰ τὸν χαιρετῶ ἀκόμα, ἀλλὰ πόσο ἀλλιώτικα ἀπὸ ὅ,τι εἶχα φανταστῆ ὁ ἀνῆτος. Ὁ σταθμὸς μὲ τὰ δέντρα του τὰ ἀραδιαστὰ ἀπομακρύνεται καὶ χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια μου. Πηγαίνω στὴ θέση μου. Γύρω μου ξένου μὲ κοιτάζουν, τοὺς κοιτάζω καὶ γῶ. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ δώσει τὸ χέρι του ὅπως μοῦ τῶδωσε ὁ κακόμοιρος ὁ Γιάννης πρὸ ἐλίγου. Σηκάνομαι τὴν χθεσινὴ μου ξιπασιά στὸ δρόμο... Συλλογίζομαι τὰ δάκρυα τῆς μητέρας τώρα. Κανείς δὲν θὰ μάθῃ μὲ πόσο κόπο κρατῶ τὰ δικά μου αὐτὴ τὴν ὥρα... Ὅλοι θὰ ποῦν: Ἐφυγε σὸν ἀν-

τρας ἄληθινός. Γιατὶ θὰ πιστέψουν ὅ,τι εἶδανε... Ἦταν ἀληθινὸ ὅ,τι ἔδειχνα χθὲς; Τώρα καταλαβαίνω ὅτι κι' ἐκείνοι, δείχνοντας πάντα ἀσυγκίνητοι καὶ σπουδατοί, δὲν εἶναι ἀληθινοί. Κρύβουν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ δείχνουν μιὰ μάσκα... Ἀλλὰ γιατί; Ἄν ἔδειχνα ἐγὼ στὴ μητέρα ὅ,τι ἀισθάνομαι αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν θὰ τῆς ἔκανα πιά καλὸ; Δίπλα μου περῶνε δέντρα καὶ χωράφια ἀκατάπαυστα... Μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὸ τζάμι, βλέπω τὰ βουνὰ ποὺ φεύγουν... Κάπου ἐκεῖ μακριὰ, σὲ μιὰ ράχη, ἀνεβαίνει ἓνας καπνός. Μπορεῖ νάναί καὶ τοῦ δικοῦ μας τοῦ σπιτιοῦ... ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ ΠΑΙΔΑ Τὸ κάθε ἀπόγευμα, σὲς ἔξη, ἡ Φωτεινούλα ἡ γελαστή στὰ ἔνα γόνυκα θὰ τρέξῃ νὰ κέση κλαίοντας, νὰ κλαυτεῖ. Μιὰ κι' ἔχει μάθει νὰ ὑποφέρῃ, δὲ θάναί γιὰ παραμυθῶ: τί νὰ τρέξῃ ὄλο τοῦς τὸ ξέρει γιὰ τόσο θοῦνο καὶ πικρὸ! Στὰ φρονιασμένα τὰ παιγνίδια, ποὺ ἀσπίζαν τὴ γειτονιά — κασκέτα ἀπὸ στὰ κεραιμῖδια, σκάλες στὸ στόλο, στὴ γωνιά, — Σφιχτὰ στὴ μέση τῆς τῆ ζώνης μὲ τὰ δυὸ χέρια τῆς βαστά, τρέχει, φωνάζει καὶ σηκώνει πιότερο ἀπ' ὄλους σαματὰ. Μὰ, πρὶν ἢ σὺναξη σκοροῖσει, ποτέ παιγνίδι δὲν περνᾷ κάποιος νὰ μὴ τὴν χεστήσῃ στὰ χωρατὰ, ἢ σὲ ἄληθινὰ. Πότε, τῆς ἀνοίξαν μὲ φούρια τὴ φαγαμένη τραχηλιά, πότε τὸ βρίσκουν πιά καινούργιο νὰ τῆς τραβᾶνε τὰ μαλλιά. Καὶ νὰ, μὲ δίχως στενοχώρια πρόθυμη τρέχει, — καὶ πολὺ! — νὰ κἀνῃ ὅ,τι θὰ ποῦν τ' ἀγόρια, — γνάμη δὲν ἔχει, οὔτε βουλή. Κι' ὅμως, προχθές, τὴν εἶχαν κάμει δυὸ-τρέις μαζί, μὲ τὸ καλὸ, κι' ὅσοι τῆς «γρίας» τὸ τζάμι μ' ἓνα λιθάρι μακροῦλο! Ἐνὴν γυναῖκα τὴ μαζώνει (ἢ μάνα λείπει σὲ δουλειά), τὴν ἐσφουγγίζει, τὴ σπυγνάνει, τῆς φτιάχνει καὶ τὴν τραχηλιά, Τρίβει τὴ μύτη, ποὺ μαυρίζει πρᾶτῆνος ἀπλῆτος καφέ, κι' ἀπὲ, τὴ φούχτα τῆς γεαίξει μαῦρες σταφίδες καὶ στυφές. Κι' ἔτσι τὴ βλέπει ὁ παροῦδης, ξανὰ σὲ λίγο, στὴ βραδυὰ, νὰ μοιφάζῃ μὲ τὰ παιδιὰ τὴ φούχτα τῆς καὶ τὴ φωνὴ τῆς. ΤΕΛΟΣ ΣΤΑΓΡΑΣ

PETER ROSEGGER ΠΩΣ ΠΗΓΕ ΑΔΙΚΟΘΑΝΑΤΟ ΤΟ ΚΑΤΣΙΚΑΚΙ "Άλλη μιὰ φορά κόντεψα νὰ τίς φάω μὲ τὴ βέργα. Ὁ πατέρας μου εἶχε ἓνα χιονόλευκο κατσικάκι. Κι' ὁ ξάδερφός μου ὁ Γιόπ εἶχε ἓνα χιονόλευκο κεφάλι. Τὸ κατσικάκι μας μασσοῦλιζε ἔλη ὄρα τρυφερὰ βλαστάρια καὶ κορφοῦλες: κι' ὁ ξάδερφός μου ὁ Γιόπ μασσοῦλιζε ἔλη ὄρα τὸ τομπουκάκι του. Τὸ κατσικάκι τ' ἀγαποῦσαμε μὲ ἀφάνταστη λατρεία ἐγὼ καὶ τὰ μικρότερα τ' ἀδέρφια μου καὶ τὸν ξάδερφό μας τὸν Γιόπ τὸ ἴδιο. Ἔτσι μᾶς ἤρθε ἡ σκέψη νὰ χαρίσουμε τὸ κατσικάκι στὸν ξάδερφό μας. Ἔνα ἡλιόλουστο πρωῒνὸ τοῦ Ἀλωνάρη φώναξα ὄλα τ' ἀδέρφια μου ἔξω, τὰ μάξερμα στὸ λειβαδάκι κι' ἐκεῖ τὰ ρώτησα: — Ποιανὸ ἀπὸ σᾶς τὸ καπέλλο τοῦ δὲν ἔχει καμμιά τρύπα; Ἐξέτασαν προσεχτικὰ τίς σκούφιες τους καὶ τὰ καπέλλα τους, ἀλλὰ ἀπὸ μέσα ἀπ' ὄλα περνοῦσε ὁ ἥλιος κι' ἔκανε μεγάλους, στρογγυλοὺς καὶ φεγγεροῦς λεκέδες στὴ σιά τους ποὺ ἔπεφτε στὸ χῶμα. Μόνον τοῦ Γιακωδάκη τὸ καπέλλο ἦταν δίχως φεγάδι. Αὐτὸ λοιπὸν πῆρα κι' ἐγὼ στὰ χέρια μου κι' εἶπα: — Ὁ ξάδερφός μας λέγεται Γιόπ κι' ἀῤριο ἔχει τὴν γιορτὴ του. Τί θὰ τοῦ δώσουμε γιὰ μπουναμά; Ἐγὼ λέω νὰ τοῦ δώσουμε τὸ κατσικάκι. — Τὸ κατσικάκι εἶναι τοῦ πατέρα! φώναξε ἡ μικρὴ μου ἀδερφοῦλα ἡ Πλόνελε, ἀναστασιασμένη γιὰ μιὰ τέτοια ἀθθαίρεσία. — Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σᾶς κρατῶ ἐδῶ τὸ καπέλλο. Ἐσὺ, Γιακωδάκη, πούλησες χθὲς τὸ κουνελάκι σου στὸν Παυλάκη τοῦ κουμπάρου τοῦ Γιακουμῆ. Ἐσὺ, Πλόνελε, προχθὲς στὰ βαπτίσια πῆρες τρεῖς πεντάρες γιὰ μαρτυριάτικα. Ἐσὲνα, Μίρτσολε, τώρα καὶ δυὸ μέρες σοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας μιὰ δεκάρα γιὰ χαρτζηλίκι. Νά, ἰδέτε, ἐγὼ βάζω τίς πέντε μου δεκάρες, ποὺ ἔχω ὄλες-ὄλες, μέσα στὸ καπέλλο: βάλτε καὶ σῆς τὰ δικά σας, καὶ μ' ὄσα μαξευτοῦν, ν' ἀγοράσουμε τὸ κατσικάκι ἀπ' τὸν πατέρα καὶ νὰ τὸ χαρίσουμε στὸν Γιόπ. Νά, οἱ δικές μου οἱ δεκάρες. Κοιτάξαν κι' οἱ τρεῖς τους τίς δεκάρες ποὺ ἔπεσαν κουδουνίζοντας μὲς στὸ καπέλλο, κι' ὄστερα ἀρχισαν νὰ φαχουλεύουν τίς τοέπες τους. Ἐξαφνα εἶπε ἡ Πλόνελε: — Τὰ λεφτὰ μου τὰ ἔδωσα τῆς μητέρας!

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Οί γουστέρρες γυρίζουν στις φωλιές τους. Βλέπετε καμιά; (Ανακοίνωσης του Ντίνου Λύγερτη)

Κι' η Μίρτολε φώναζε τρομαγμένη — Τά δικά μου δεν ξέρω πού τά-δαλα!

Κι' ο Γιακωβάκης ψιθύρισε με τὰ μάτια καρφωμένα στη γη:

— Η τσέπη μου είναι τρύπια!

Έτσι η επιχείρησή μου απέτυχε.

Όσοι έμεις δεν παύαμε να παί-ζουμε και να κανακεύουμε τὸ χιονό-λευκο κατοικίάκι. Έκείνο έρχόταν και στηλιωνόταν όρθό, κι' άκουμπου-σε τὰ δυὸ του μπροστινὰ ποδαράκια πάνω στὰ γόνατά μας, και μὰς κοι-ταζε πονηρά με τὰ λοξὰ ματάκια του, σαν νάθελε νὰ μὰς κοροϊδέψη, πού κι' οί τέσσερις μας μαζί δεν εί-χαμε τόσα λεφτά για νὰ μπορέσουμε νὰ τ' αγοράσουμε. Και μὰς κουτου-λούσε στὰ γέρα και βέλαζε και φαι-νόταν τὰ κάτασπρα δοντάκια του. Ή-ταν μόλις τριῶν μηνῶν κι' είχε κιά-λας ένα μακρὸ κάτασπρο γενάκι κι' εγώ, κι' ο Γιακωβάκης, είμαστε ά-γόρια πάνω από έφτά χρονῶν, κι' έ-ταν θέλαμε νὰ φανοῦμε πὸς έχουμε γένι, έπρεπε νὰ κολλήσουμε ένα ψεύ-τικο, κάτω από τὸ σαγόνι μας, κα-μωμένο από χαρτί ή από στουπί. Κι' αὐτὸ ακόμη έρχόταν τὸ κατοι-κάκι και μὰς τέρωνε από τὰ μούτρα μας.

Κι' όμως καθένας μας άγκαποσε τὸ ζωάκι πολὺ περισσότερο άπ' τ'ά-δέφια του τὰ ίδια. Κι' εγὼ κάθησα κι' έσπαξα τὸ μυαλό μου για νὰ βρω με τί τρόπο θὰ καταφέρναμε νὰ χα-ρίσουμε τὸ κατοικίάκι στὸν ξάδερφο τὸν Γιόπ.

Όταν λοιπὸν τὸ μεσημέρι γύρισε ὁ πατέρας άπ' τὸ χωράφι, τρέξαμε ὅλοι κοντά του και κρεμαστήκαμε ά-πό τὰ ρούχα του.

— Πατέρα, είπα εγώ, είναι αλή-θεια πὸς ὅποιος σηκώνεται πρωί, έ-χει χρυσάφι στὸ πουγγί;

Αὐτὴ τὴν παροιμία τὴν έλεγε ὁ πατέρας μου ταχτικά και γι' αὐτὸ μού άποκρίθηκε άμέσως.

— Και βέβαια είναι αλήθεια.

— Πατέρα, φωνάξαμε τότε κι' οί τέσσερις μαζί, πόσο πρωί πρέπει νὰ σηκωνόμαστε κάθε μέρα, για νὰ μὰς δώσης τὸ άσπρο κατοικίάκι;

Ο πατέρας μου, δεν φαίνεται, νὰ περιμενε πὸς θὰ γινόταν μιὰ τέτοια έμπορικὴ έκμετάλλευση τῆς παροι-μίας του. Όταν όμως έμαθε πὸς θέ-λαμε τὸ κατοικίάκι για νὰ τὸ χαρί-σουμε στὸν ξάδερφό μας τὸν Γιόπ, τότε μὰς ζήτησε νὰ τοῦ υποσχεθοῦ-με πὸς θὰ σηκωνόμαστε μονάχα μι-σὴ ὥρα νωρίτερα κάθε πρωί και μὰς έδωσε τὸ άγαπημένο μας άσπροῦλι.

Τὸ κατοικίάκι τώρα ήταν δικὸ μας. Ἀποφασίσαμε διμόφωνα τὸ άλλο πρωί κιάλας νὰ σηκωθοῦμε από τὰ κρε-βάτια μας νωρίς, πριν νὰ σηκωθῇ ὁ ξάδερφός μας — κι' αὐτὸ δεν ήταν λίγο — νὰ δέσουμε μιὰ κόκκινη κορ-δέλλα στὸ λαιμό τοῦ κατοικιοῦ και νὰ τὸ πάμε στὸ κρεβάτι τοῦ γερο-Γιόπ, προτοῦ ακόμη εκείνος φορέ-ση τὴν μακριὰ σταχτιά προβιά του, πού δεν τὴν έβγαζε από πάνω του οὔτε χειμῶνα οὔτε καλοκαίρι.

Αὐτὴ ήταν ἡ καλή μας πρόθεση. Τὸ άλλο όμως πρωί, όταν μὰς εὔ-πνισε ἡ μητέρα και μεις άνοιξαμε τὰ βλέφαρα, έπесе ὁ ήλιος τόσο δυ-νατὰ στὰ μάτια μας, ὡστε τὰ κλεί-σαμε γρήγορα-γρήγορα και κουκου-ληθήκαμε κάτω από τὰ σιντόνια μας ὡπου σκέπασε ἡ μητέρα τὸ παρά-θυρο με τὸ τοιμῆρι της.

Τώρα δεν τὴν γλυτώναμε πιά. Μὰ ὡστόσο ὁ γερο-Γιόπ ήταν από πολλὴ ὥρα φευγάτος μαζί με τὴν προβιά του. Είχε κατεβάσει τὰ γίδια και τὰ πρόβατα στὴ βασκή, κάτω στὴ λαγκαδιά ὡπου τὰ φύλαγε ὅλη τὴν ἡμέρα, μασουλώντας τὸ άχώρι-στο τοιμπουκάκι του. Και τὰ γίδια και τὰ πρόβατα ταμπολογοῦσαν τὸ δροσόλουστο γρασιδί και τὰ τρυφερά βλασταράκια, και χοροπηδοῦσαν κι' έ-παιζαν τόσο εὐθυμα στὸ λιβάδι.

Μαζί τους ήταν και τὸ χιονόλευκο κατοικίάκι. Και δεν βρέθηκε κανένας νὰ πῆ τοῦ Γιόπ, πὸς σήμερα είχε τὴν γιορτὴ του.

Τὸν καιρὸ πού ἤμουνα μικρός, τὰ σπύρτα ήταν ακόμη πολὺ σπάνια και ἡ φωτιά ήταν κάτι τι πολύτιμο. Δεν μποροῦσε κανείς νὰ τὴν κουβα-λάη τόσο εὐκόλα στὴν τσέπη του, ὅπως σήμερα, χωρὶς νὰ κάψῃ τὸ πανταλόνι του. Για νὰ τὴν ανάψῃ, έπρεπε νὰ παιδεύτῃ μιὰ ὥρα χτυ-πώντας μιὰ πετρίτσα επάνω σὲ μιὰν ἄλλη. Κι' έπρεπε ὕστερα νὰ τὴν ταί-σῃ με ὕσκα. Περνοῦσε ὥρα πολλὴ ὡπου νὰ πιάσῃ καλά και νὰ πετά-ξῃ φλόγα και νὰ μὴ κινδυνεύῃ πιά νὰ σβύσῃ. Ήταν μιὰ δουλειὰ βαρειὰ και κοπιαστική. Στὸ άναμμα τῆς φω-τιάς, ἡ τόσο ἡμερὴ κι' ὕπομονετικὴ μητέρα μου μποροῦσε νὰ νευριάσῃ και νὰ χάσῃ τὴν ὕπομονή της.

Τὴ θράκα πού τὴν είχε τόσο κα-λὰ σκεπάζει τὸ βράδυ, τὴν έβρισκε τὸ πρωί τις περισσότερες φορές σδυ-σμένη. Όσο και νὰ παιδεύονταν ἡ μητέρα μου νὰ βρῇ καμιά σπῖθα σκαλλίζοντας μέσα στὴ σταχτή και φυσώντας τὰ μαυρισμένα κάρθουνα, ὅλοι οί κόποι της πήγαιναν στὰ χα-μένα. Ἡ φωτιά ήταν ὀλόταλα σδυ-σμένη από βραδύς. Και τότε άρχιζε τὸ σφυροκόπημα με τις τσακμακόπε-τρες και έμεις τὰ παιδιὰ περιμέναμε πολλὲς φορές ξελιγωμένα από τὴν πείνα, ὡπου νὰ καταφέρῃ ἡ μητέρα νάνάψῃ τὴ φωτιά για νὰ μὰς ψῆσῃ τὸν καφέ μας.

Έτσι κι' εκείνο τὸ πρωί πού είχε ὁ ξάδερφός μας τὴ γιορτὴ του, Ἀπὸ νωρίς άκούγαμε τὴ μάννα μας νὰ φυ-σάῃ τὴ σταχτή και νὰ χτυπάῃ τις τσακμακόπετρες. Στὸ τέλος όμως φώ-ναζε άπελπισμένη:

— Ἄδικος ὁ κόπος μου! Δὲ θέλει νάνάψῃ! Είναι σαν νάχουν φτύσει τὰ Καλικαντζάρια μέσ' στὴ σταχτή σή-μερα. Κι' ἡ τσακμακόπετρα δεν βγά-ζει οὔτε μιὰ σπῖθα, και ἡ ὕσκα είναι βρεγμένη, και οί άνθρωποι πε-ριμένουν τὸν καφέ τους.

(Τὸ τέλος στὸ ἀρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΩΤΑΗ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

— Βεβαίωτατα! είπε ἡ ἀδελφή.

— Και νὰ κοιτάξῃ νὰ φτιάσῃ λίγο τὸ χαρακτήρα της, εξακολούθησε ἡ έ-πισκέπτρια, και τὸ φέροίμο της, γιατί ἡ λαίδη Ἰσαβέλλα είναι άρκετὰ κα-κομαθημένη. Ὁ λόρδος Σθένσενχαμ δεν τὴν έχει παρά μερικὸς μῆνες στὸ σπίτι του. Ἡ δεσποινίς - συνοδὸς πρέ-πει ακόμη νὰ ξέρῃ νὰ μιλῇ καλά, νὰ είναι έξυπνη και νὰ μπορῇ νὰ δέχεται. Αὐτὸ είναι ά-παραίτητο. Νομίζετε πὸς θὰ τὰ καταφέρῃ;

— Ἡ Ἐδιθ είναι με τὸ παραπάνω ικανὴ για ὅλα αὐτά.

— Ξέρει κανένα ὄργανο;

— Παίζει θαυμάσιο πιάνο.

— Τότε ὅλα είναι εν τά-ξει. Μπορὸ νὰ γράψω άπό-ψε στὸς Σθένσενχαμ;

— Ἀφήστε νὰ ρωτήσω τὴ «μητέρα» μας και τὴν Ἐδιθ πρώτα.

— Καλὰ, τότε μού δίνετε τὴν ἀπάντησῃ άδριο. Σκέψ-τηκα και κάτι ἄλλα. Στὴ θέση τῆς δεσποινίδος - συνο-δὸ πού θὰ βρισκείται ἡ Ἐ-διθ, τὸ πραγματικὸ της ὀ-νομα και ὁ τίτλος τῆς εὐ-γενείας της είναι έντελῶς περιττὰ και ἴσως βλαβερὰ.

— Ὁ κέμης ντὲ Φερλακ λεγόταν Ὁμπρὺ, ψιθύρισε σιγά-σιγά ἡ ἀδελφὴ Ἰωση-φίνα, ὡστε μπορεῖ νὰ λέγε-ται Ἐδιθ Ὁμπρὺ, αν θέλετε.

Ἰστερα από 8 ἡμέρες, ὅλα είχαν τελειώσει, και ἡ Ἐδιθ θὰ έφευγε για τὴν καινούργια της θέση τὴν έ-πομένη.

Είχε μπει στὸ ὄργανοτροφείο ὡς Ἐδιθ ντὲ Φερλάκ, ὡς πλουσία κληρο-νόμος, πού περιμένει τοὺς γονεῖς της, κι' έβγαине ὡς μιὰ φτωχὴ ὄρφανή, χωρὶς πλοῦτη και χωρὶς ὄνομα.

Είχε φθάσει στὸ ζενιθ τῆς δυστυ-χίας.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Μέσ' στὴν ὀμίχλη τοῦ Παρισιοῦ, μόλις έφτανε τὸ τραίνο. Είναι ἀργά, ὁ σταθμὸς γεμάτος κόσμο, φωνές, βαλίτσες, ὀπάλληλοι και χίλιοι-δυὸ θόρυβοι ζαλλίζαν τὴν Ἐδιθ.

Ήταν εὐχарιστημένη πού έφτανε έπιτέλους ὕστερα από ένα τόσο κα-πιαστικὸ ταξείδι, και όμως, πόσο δυ-

νατὰ χτυποῦσε ἡ καρδούλα της! Πη-γαίνει νὰ έργαστῇ, νὰ ζήσῃ ἀνάμεσα σὲ ξένους ανθρώπους. Βιαστικά ἡ ἀ-δελφὴ Ἰωσηφίνα τακτοποιοῦσε τὰ πράγματα της.

— Ἐδιθ, ἔλα παιδί μου, φτάσαμε. Πρόσεξε καλά μὴ με χάσης.

Σ' ένα τέταρτο, βρισκόταν σ' ένα κλειστὸ αὐτοκίνητο πού έτρεχε ὀλοτα-χῶς μέσ' στοὺς κοσμοπλημμυριστοὺς

— Τι ὄρατο πίνακα θάκαναν οἱ δυὸ μαζί εἶσαι! σκέφτημα ἡ δούκισσα... (Σελ. 91, στ. γ')

δρόμους τοῦ άπέραντου Παρισιοῦ.

— Ἀρκετὰ κοίταξα, έχω ὅλο τὸ χειμῶνα έμπρός μου άλλωστε για νὰ δᾶ τὸ Παρίσι, ένα εἶσαι... Μιλῆ-στε μου, τὰ έχω έντελῶς χαμένα, τί πρέπει νὰ κάνω; νομίζω πὸς ὄνει-ρεύομαι.

— Είναι εὐχάριστο τοῦλάχιστο τὸ ὄνειρο;

— Ὁχι, ψιθύρισε σιγανά ἡ Ἐδιθ, μοιάζει περισσότερα με εφιάλτη. Χαί-ρομαι βέβαια πού ἤρθα στὸ Παρίσι, μὰ σκέπτομαι συνεχῶς: άπόψε θὰ εί-μαι μόνη, ὀλομόναχη σ' αὐτὴ τὴ μεγαλοῦπολη, χωρὶς κανέναν δικό μου, σὲ μιὰ ξένη οἰκογένεια... Ἰστερα, αὐτὸ τὸ ταξείδι τὸ είχα ἄλλοιῶς ὄνει-ρευτεῖ... είχα ὄνειρευτεῖ νὰ τὸ κάνω

με τοὺς γονεῖς μου... εὐτυχισμένη... και τώρα... είμαι μόνη... ὄρφανή και ὀποχρειωμένη νὰ εργάζομαι για νὰ ζήσω...

Κι' ὅσα δάκρυα είχε κρατήσει τό-σον καιρὸ, άρχισαν νὰ τρέχουν άπ' τὰ μάτια της.

— Ἐδιθ, μικρούλα μου, εἶπὸ πού είσαι πιά γυναίκα, άκουσε με, σὲ παρακαλῶ.

Σιγά-σιγά, για νὰ μὴν πληγῶσῃ τὴν καρδούλα της, τῆς είπε:

— Ὁ Θεός είναι μεγάλος, έχει σ' αὐτὸν τις ελπίδες σου, κι' αὐτὸς πού είναι καλὸς για ὅλους, δεν θὰ σ' άφήσῃ νὰ χάθῃς. Πρέπει πάντα νὰ κάνῃς τὸ καθήκον σου βάλε ὅλα σου τὰ δυνάτὰ νὰ τῆς δώ-σης, ὅχι με λόγια, τὸ κα-λὸ παράδειγμα' ένδὸς παι-διοῦ πού πιστεῖει κι' ἀγαπᾶ τὸ Θεό.

Αὐτὰ τὰ λόγια τῆς έκαναν καλὸ, σήκωσε τὸ κεφάλι και, κοιτάζοντα; κατάματα τὴν ἀδελφὴ Ἰωσηφίνα, είπε:

— Σὰς ὀπόσχομαι νὰ κά-νω πάντα τὸ καθήκον μου και νὰ πιστεύω με ὅλη μου τὴν ψυχὴ στὸ Θεό.

Τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε, είχαν φτάσει.

— Ἐδιθ, πρέπει νὰ σὲ ἀ-ποχαιρετήσω, είναι ἀργά για νάνέβω στοὺς Σθένσεν-χαμ, μόλις προφταίνω τὸ τραίνο τῆς Λυῶν, και δεν θέλω νὰ τὸ χάσω.

— Ὁχι, μὴ με αφήστε μό-νη, ἔλατε. ἔστω και για λίγο.

— Ἀδύνατο, καλὸ μου παιδί, άδριο χωρὶς ἄλλο πρέ-πει νὰ είμαι στὸ μοναστήρι.

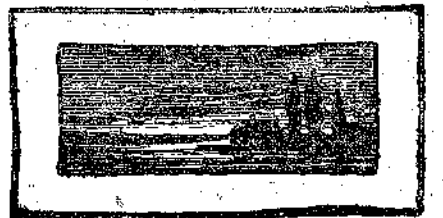
Τὴ φίλησε πολὺ-πολὺ, και για μιὰ στιγμὴ, τὴν ὥρα πού τῆς ἔδινε και τὸ τελευταίο,

τῆς φάνηκε τῆς Ἐδιθ, πὸς θὰ είχε κάτι νὰ τῆς πῆ ἄλλὰ ὅχι, ἡ ιδέα της θὰ ήταν, ἡ ἀδελφὴ Ἰωσηφίνα είπε μόνο:

— Στὸ σταθμὸ τῆς Λυῶν.

Κι' ἡ Ἐδιθ έμεινε μόνη στὸ πε-ζοδρόμιο, ένῶ τὸ αὐτοκίνητο χανό-ταν μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΠΡΟΥΡΝΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΔΙΚΗ ΜΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ σήμερα, δ-χι απλώς την τυπική ύποχρέωση, αλλά την ψυχική ανάγκη, να ευχαριστήσω τα Διαπλασάπουλα, που μου έκαμαν τη χαρά να παρευρεθώ στο περασμένο Σάββατο στην Ακαδημία, κι' εκείνα ακόμη που ήρθαν αλλά δεν μπόρεσαν να μπου, είτε γιατί δεν είχαν εισιτήριο, είτε γιατί βρήκαν την αθούσα γεμάτη και την πόρτα κλειστή. Αλήθεια, η μεγάλη αυτή αθούσα είναι τόσο μικρή για τέτοιες περιστάσεις! Χωρεί μεταξίας 350 ανθρώπους, εκεί που θαπρεπε να χωρή... Ξέρω κι' εγώ πόσους: Γεμίζει άμεινος από κείνους που φτάνουν νωρίς, — μισή ώρα πριν από την ορισμένη — κι' οι άλλοι, οι περισσότεροι, φεύγουν. Έτσι έγινε και το Σάββατο στη δεξιά μου. Και λυπήθηκα πολύ όταν έμαθα πως πολλά Διαπλασάπουλα έμειναν έξω. Αλλά και πολλά, εύτυχως μπόρεσαν να μπου. Έδω κι' εκεί, στο άμφιθέατρο, ανάμεσα στα μεγάλα, τα σοβαρά, τα γνωστά, έδλεπα κι' ένα σωρό χαριτωμένα γνώριμα κεφαλάκια. Κι' αυτά, σ'ας βεβαιώ, μούκαναν τη μεγαλύτερη χαρά και περηφάνεια. Κάτω, στο κέντρο, μπροστά, ήταν δ,τι επίσημο κι' έκλεκτο έχει η πρωτεύουσα: ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών, ο αντιπρόσωπος-ύπασπιστής του Προέδρου της Δημοκρατίας, ύπουργοί, πρόεδροι, πρωτάνεις, καθηγητάι του Πανεπιστημίου, διαπραεπίεις λόγιοι, μεγάλοι καλλιτέχνη. Τιποτα! η νεολαία του άμφιθέατρου με χαροποιούσε, τα Διαπλασάπουλα με συγκινούσαν. Περισσότερο κι' από τα τόσο τιμητικά και κολακευτικά λόγια που άκουσα από τον πρόεδρο της Ακαδημίας κ. Βουρνάξο κι' από τον άνάδοχο μου άκαδημαϊκό κ. Παύλα Νιρβάνα περισσότερο κι' από τα θερμά χειροκροτήματα που χαϊρέτησαν την εισοδό μου, το άνέδομά μου στο βήμα και το τέλος του λόγου μου περισσότερο κι' από τα συγχαρητήρια κατόπι των επισήμων. Θα εξαίρω τα συγχαρητήρια του Προέδρου της Δημοκρατίας. Και ξέρετε γιατί; Γιατί μου τα διαβίθασε ένα παλιό Διαπλασάπουλο! Ναι, στον κ. πλοίαρχο-ύπασπιστή, με τη μεγάλη στολή, με τις χρυσές έπωμίδες, τη στιγμή που με πλησίασε να μου σφιξη το χέρι και να μου πει: «Σ'ας συγχαίρω εκ μέ-

ρους του κ. Προέδρου της Δημοκρατίας», άναγνώρισα τον κ. Κυβετό, που ήταν μια φορά εν' από τα θερμότερα Διαπλασάπουλα κι' έρχόταν καθημέρα στο γραφείο, τότε για να φέρη τις λύσεις του, τότε για να πάρη τα Μ. Μυστικά του. Του τό είπα μάλιστα κείνη τη στιγμή: «Δέν είστε δ κ Κυβετός, ο παλιός μας μικρός φίλος;» Κι' ευχαριστήθηκε τόσο πολύ που τον θυμήθηκα, όσο κι' εγώ που τό επίτημα συγχαρητήρια μου του διαβίθασε ένα παλιό, άγαπητό Διαπλασάπουλο.
Θά διαβάσατε στις έφημερίδες την περιγραφή της τελετής και τους λόγους, γιατί ξέρω πως, από την πολλή σας αγάπη, διαβάσετε κι' έφημερίδες όταν σ'ας λένε πως κάτι γράφουν για μένα. Δέν χρειάζεται λοιπόν να σ'ας πώ τις λεπτομέρειες. Για την εντόπιση μου μόνο θά σ'ας μιλήσω και για τη συγκίνησή μου. Τελειώνοντας το λόγο του, δ κ. Νιρβάνας είπε: «Βιάζομαι να σ'ας άφήσω το βήμα, γιατί αυτή η ημέρα είναι δική σας». Αλήθεια, η ημέρα εκείνη ήταν δική μου, — η πιο όραία, η πιο συγκινητική, η πιο χαρούμενη, η πιο μεγάλη ημέρα της ζωής μου! Μπήκα στο ύψιστο πνευματικό ίδρυμα, του τόπου μας κι' άκουσα από κείνους που με δεξιώθηκαν, πως η Ακαδημία μ' έξέλεξε γιατί «δημιούργησα» το νεοελληνικό Μουσικό ίδρυμα και το νεοελληνικό Δράμα, κι' ετι είμαι «Διδάσκαλος» σε όλα τα είδη του πεζού λόγου που, σαράντα τώρα χρόνια, καλλιεργώ. Αδτά είναι βέβαια ύπερβολικά Τιποτα δέν δημιούργησα «εκ του μηδενός»: έξακολούθησα κι' εγώ την εργασία των προκατόχων μου, κι' απλώς εισήγαγα κάποια λογοτεχνικά είδη, γνωστά βέβαια στην Εύρώπη κι' άγνωστα άκόμα τότε στην Ελλάδα. Έργάστηκα όμως πολύ, εργάστηκα όσο λίγοι από τους συγχρόνους μου. Κι' είχα την υπέρτατη ίκανοποίηση να ιδώ την εργασία μου νάαναγνωρίζεται, νάαναμείβεται και να ύπερυψώνεται. Γι' αυτό η ημέρα εκείνη, που με τόση επισημότητα, αλλά και με τόση έγκαρδιότητα, με δεξιώθηκε η Ακαδημία, κι' ο πρόεδρος της με κάλεσε, μπροστά σ' ένα πλήθος που χειροκροτούσε, «να καταλάβω την έδρα μου», ήταν ημέρα «δική μου», συγκινητική, χαρούμενη, άξέχαστη!
Αλλά δέν θά τη θεωρήσω κι' άληθινά εύτυχημένη, παρ' άν έλθη πότε, σ' συμπλήρωμα, και μια ημέρα άλλη, άκόμα μεγαλύτερη: Έκείνη κατά την όποια η Ακαδημία θά έξέλεγε και θά δεχόταν έναν από τους νέους, — εν' από τα Διαπλασάπουλα που με χει-

ροκρότησαν προχτές, — σ'άνξιωμαθητή μου και διάδοχο, που στηρίχτηκε στο έργο μου και μπόρεσε να κάμη, αυτός καλύτερο, άνώτερο, σ'α μυθιστοριογράφος ή δραματικός. Γιατί αυτή είναι η άληθινή ίκανοποίηση κι' η πραγματική επιβράβευση για έναν που εργάσθηκε σ' όλη του τη ζωή για νάνυψώση το πνευματικό επίπεδο του τόπου του: όταν βλέπη πως το έργο του είχ' επίδραση και καρποφορία. Θα ζήσω άραγε να τό ιδώ; Άδίσφορο, φτάνει να γίνη. Γιατί και σ' αυτή τη ζωή να μήν ύπάρχω, θά ύπάρχω στην άλλη. Κι' η ψυχή μου θάναγαλλάξω κι' από κει πάνω, όπως θάναγαλλάξε κι' έδω κάτω, όταν η Ακαδημία θά ύποδεχθή ένα σημερινό μου μαθητή. Κι' είτε εγώ ο ίδιος θάμουν ο άνάδοχος του, είτε άλλος, είτε στην Ακαδημία θά βρισκόμουν, είτε... στον ούρανό, πάντα θάλεγα: «Αυτή η ημέρα συμπληρώνει την άλλη. Το Σάββατο, 30 Ιανουαρίου 1932, ήταν λοιπόν για μένα ημέρα εύτυχημένη!»
Σ'ας άναίξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Ο άετός άρπαξε το λαγό με τα γαμψά του νύχια.
— Τι τάνκανες τα πόδια σου; του φωνάζει ένας σπουργίτης.
Ένας ίκτινος περνά, άκούει και άρπάζει τον σπουργίτη.
Κι' ο άλλος άπαντά έκδικητικά:
— Τι τάνκανες τα φτερά σου;
(Άπ' το Γαλλικό) ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΣΙΩΔΗΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Πόσος χρόνος χρειάζεται για να μετρήσουμε ως τό 1 δισεκατομμύριο; Για να μετρήσουμε ως τα 200 χρειάζεται περίπου 1 λεπτό, άρα ως τα 2 έκατομμύρια θά χρειασθούν 10.000, και για 1 έκατομμύριο 5.000 λεπτά. Έπειδή δέ 1 δισεκατομμύριο είναι 1000 έκατομμύρια, θά χρειασθούν 5 έκατομμύρια λεπτά, ή 84.000 ώρες, ή 3.500 ημέρες ή 9 χρόνια και μερικοί μήνες! Κι' αυτό, χωρίς να λαμβάνεται ύπ' όψει η άξαναόμενη όλοένα δυσκολία κι' άργοπορία στην προπόξ των άριθμών.

ΚΑΤΟΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΠΟΧΕΣ

Πώς άγαπώ την άνοιξη:
το λουλουδένιο μύρο,
τάμονικά λαλήματα
που κάνουν τα πουλιά,
τα χρώματα π' άμέτρητα
άπλώνονται τριγύρω,
το φλοίσβια του κύματος
στη θάλασσα άκουγαλά!...
Τό καλοκαίρι: όλόχρυσο,
με τ' άπειρα καλά της
την έξοχή. Άσύγκριτη
κι' η χάρη του βουνού:
λάμπε καθαρία η θάλασσα,
στά γαλανά νερά της
όραία που καθρεφτίζεται
δ θάλας τούρανο!
Και σ'ό, χειμώνα, άφθαστες
χαρές για μένα φέρνεις,
τις άγιες μέρες, τό χιονιά,
τό τζάκι, τη γιαγιά...
της βουρκαωμένης μου ψυχής
τις τραχιές παίρνεις,
μ' έλπίδα πως μίαν άνοιξη
θάβρη καρηγοριά.
Πιότερο όμως λαχταρώ
Φθινόπωρό μου, σέβια,
με τις χρυσές σου ροδιανές,
τό πλάνα δειλινά,
με τό γλωμά τό φύλλα σου
που πέφτουν μαλαμένα
κι' φέρνουνε τη σκέψη μου
σ' όνειρα άλαγγινα...
Πόσα στη μνήμη ή δψη σου
Φθινόπωρα θλιμμένα,
φέρνει της δύστροπης ζωής
που θλίβουνε βαθιά...
«Θάνθισουν τάχα και για μέ
μίαν άνοιξη, ώίμνα,
στά χείλη τά χαμόγελα,
ή γλύκα στην καρδιά;»
Σαπουνόφουσα
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΑΛΚΗ
Τόση ώρα ο Άλκης κουράζεται άτε-νίζοντας στο βάθος μια εθθεία κι' άναλλοίωτη γραμμή, τό σμίξιμο της άτέλειωτης θάλασσας με τον ούρανό. Τό βαποράκι όλοένα προχωρεί, μα ή γραμμή μένει πάντα ή ίδια!
— Μαμά, άργει άκόμα να φανή τό νησί; ρωτάει μια φωνή γεμάτη άδημονία.
— Η κυρία που διαβάει στη σαιξ-λόγη σηκώνει τα μάτια της μια στιγμή από τό βιβλίο.
— Όχι, καλέ μου... καντεύουμε... όπου νάνα.
Και τό βλέμμα του Άλκη ξαναπροσηλώνεται όξυ στον όρίζοντα. Και να, μακριά ή εθθεία άρχίζει να καμπυλώνεται κι' άόριστη διαγράφεται στο μέσο της μια κορυφογραμμή. Μόλις ξεχωρίζει απ' τό γαλάζιο πέλαγος, γαλάζια καθώς είναι κι' αυτή, κι' οι καμπύλες της είναι άτονες, ήρεμες, γλαφυρές.
— Μαμάκα, αυτό είναι τό νησί;
— Ναι.
— Άπορεί ο Άλκης! Μα είναι άνατό σ' αυτό τό ήρεμο σχήμα να κρύβεται τόση άγριότητα, τόσας βοθειές χαρά-

να τρέξουν δάκρυα, τό χείλι σου σφιγγονται, μια κόραση παραλύει την ψυχή σου, θέλεις να κλάψης, να ξαλαφρώσης, πριν δξατμισή σιγά-σιγά ο πόνος σου, και δέν μπορείς.
Σε τό σου έρχονται ένα σωρό εικόνες, άλλες πιο παλιές πιο σβυμένες, άλλες πιο ζωηρές πιο πρόσφατες, που σε κάνουν και πονεΐς πιότερο: κάθε μια γεμίζει την ψυχή σου, με δάκρυα, μα τό ποτήρι δέ γεμισε άκόμη για να ξεχειλίση. Πρέπει ναναί τόσα πολλά, που να μη χωρούν πια στο ποτήρι, για να άρχίσουν να τρέχουν...
Κι' όταν ύστερα σου δοθή μια άφορμή, μια άσημαντη, που άλλοτε δέ θά την πρόσχες, φτάνει για να γεμίση τό ποτήρι, που άρχίζει να τρέχη, να τρέχη, και τότε τα δάκρυα, άκράτητα πια, κυλούν από τα μάτια σου.
Και κάθε δάκρυ είναι μια εικόνα παλιά, μια θύμηση, που βγαίνοντας απ' την ψυχή σου, απ' τό ποτήρι, στάζει, κυλιέται, ξατμίζεται.
Κλαίς τότε, κλαίς άβάσταχτα και σου φαίνεται τόσο γλυκό τό κλάμμα, κι' όσο περισσότερο κλαίς, τόσο ο πόνος σου φεύγει, ξεχνάται απ' την ψυχή σου, — τό ποτήρι άδειάζει, — κι' ύστερα τα τελευταία πια δάκρυα στεγνώνουν στα μάτια σου.
— Η μπόρα που περίμενες ξεσπάσε, τό μαύρο σύννεφο κέρασε — κι' όπως όταν άποδ βρέξει, βγαίνει ο ήλιος φωτίζοντας πιο ζωηρά, πιο γλυκά, έτσι κι' ύστερ' απ' τό ξεχειλισμα του πόνου σου, ανθίζει τό χαμόγελο στα χείλη σου, φωτίζει γλυκά και ζεσταίνει την ψυχή σου.
Είναι στιγμές που ή ψυχή σου πονεΐ, σφιγγεται από πόνο και χωρίς να ξέρης γιατί, σούρχεται να κλάψης, να κλάψης...
— Άνθισμένη Δεμονία
ΣΤΗ ΦΙΑΗ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ
Στον τάφο σου θά πέρω, άγαπημένη, ένα μπουκέτο απ' όλόλευκα λουλουδία, την τελευταία θλίβρη σου κατοικία να ραίνουν με την μαγική τους εθθεία.
Σπασμένη Δύρα
ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ
Θάλασσα! θάλασσα πεντάμορφη! θάλασσα διπρόσωπη! θάλασσα πλανεύτρα!
Πότε απλώνεσαι πρόσχαρη, ήμερη, γλυκειά γαλανομάτα. Μιλεις με τους όλοσπουρος γλάρους, που κολυμπάνε ξένοιστα στα καταγάλανα νερά σου. Τά καράβια περφηάνα σκίζουν ελεύθερα τα ήσυχά νερά σου. Παίξεις με τα βότσαλα στις άμμουςδιές. Φιλεις τα χαλιχάκια μ' ένα χαϊδευτικό ψιθύρισμα. Χαϊρετάς κρουσταλλογάλαξη τον βασιλιά ήλιο, που σου στέλνει πρόθυμα τις καυτές του άχτιδες, κάνοντάς σε ένα πελώριο διαμάντι. Στη δίσχη του, ο θεός ζωγράφος σε ζωγραφίζει με μια μαγική τέχνη, σου δίνει ό,τι γλυκό, ήμερο, μεγαλόπρεπο χρώμα μπορεί να ύπάξη, σου δίνει μίαν όψη αιδέθια. Τά βράδια, ή άσημύχωση σελήνη καθρεφτίζει τις άσημένιες όμορφίες της

Σ.Σ.Σ. σημαίνει: Σελίς Συνεργασίας Συνδραμητών: τὰ Π. Πνεύματα δημοσιεύονται δωρεάν· ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι νόστιμα· αὐτὸ πρὸς μὲν, ἔστω ἕως δὲν τὸ βρῆκα τόσο· Ἄνεμόνῃν τοῦ Βουνουῦ (μὲν στέλνεις καὶ δεύτερο, πρὶν μᾶλλον τὴν τὴν τοῦ πρώτου; μ' αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται· θὰ κριθῆ πρώτα ἐκεῖνο, καὶ ἄρα βέλπομεν). Ἀθανάσιον Κωνσταντινίδην (ἔχεις πολὺ δίκιο, ἀλλὰ διαβάσει τί λέω σὴν ἀρχή) Γαρδένιαν (καὶ ἐγὼ λυπήθηκα, καὶ εἶδες πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ γράμμα σου χαριτωμένο) Πολίτην Γ. Χαλᾶ (ἔστωτε· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια· περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψυδώνημα, νὰ μὲν γράψῃς συχνά) Διγούλαν (τίς ἔλαβα· εὐχαριστῶ πρὸς φρονιμίαν καὶ περιμένω) Νίκην (εὐχαριστῶ γιὰ ἔλα· ἔστωτε τὰ Ἰ. παλαιὰ φυλλάδια) Φρασιόνην (ἔστωτε!) Π. Γ. Σχίζαν, Ἐξοπνο Κυπριακάκι, Αἰάναν κτλ.

Εἰς ἑσῶς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου, ὁπτανήσω σὺ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 25ου Διαγωνισμοῦ Ἀύγουστου. Αἰτήσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Ἀπριλίου.

119. Στοιχειώδεις
 Εἶμαι ἐν ἱερῷ βιβλίῳ
 Πρὸ κανένα δὲν τὸ φτάνει
 Τὸ ἀρχικὸ μου τόφ' ἂν λείψῃ,
 Πρὸς τῆς ῥάφτης νὰ σὺ κἀνῃ.
 Μιράντα.

120. Μεταγραμματισμός
 Βασιλόπουλο ἀπ' τὴν Τροία
 Παίρνει ἀλλοιωνικὸ κεφάλι.
 Τὰ κορίτσια αὐτὰ εἶναι τρία,
 Μὰ ἓνα μόνο ξεπροβάλλει.
 Νελλη.

121. Ἀναγραμματισμός
 Σ' ἄλλαν τὸν κόσμο τρέχω,
 Μὰ πούθενά δὲν ἔχω
 Μονίμως κατοικία.
 Τὰ μέλη ἂν περιπλέξῃς,
 Καὶ σὺ κοπάδι τρέξῃς,
 Θὰ μ' εὐρῆς μ' εὐκολία.
 Νταίξη

122. Δίνιμα
 Στὸ σπίτι σου—μὴν πᾶς μακριά,
 Θὰ βοῆς τάρσενικὸ μου
 Ἀναίσθητο καὶ κρῖσ...
 Ἄδρατο, σὲ κυβερνᾷ
 Τυφλά, τὸ θηλυκὸ μου—
 Τί δ' νατό... θηρία!
 Κυρά τῆς Θέλασσας

123. Πλέγμα Τριγώνων
 α) * * * * * Εἰς τὸ α' τρίγωνον: δεξιᾷ μέρος τῆς αἰτίας, ἀριστερᾷ θαρᾷ μυθικός, μουσικός, κάτω ἀκόλουθος τοῦ Διονύσου. Εἰς τὸ β' τρίγωνον: ἄνω ὄρειον ἄγθος, δεξιᾷ χημικόν, προϊὸν καὶ φαρμακευτικὸν εἶδος, ἀριστερᾷ μήτηρ ἐπιφανῶν Ρωμαίων.
 Ἄνευρις

124. Κρυπτογραφικόν
 1234567 = Πρόσωπον τ. Ὀδυσσεύς
 2567 = Καὶ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου
 5254 = Ἐντομον
 4534 = Ὑποδὸν
 5767 = Ἐκίβητον
 6347 = Πολλοὶ
 7543 = Κράτος ἀσιατικόν
 Ὀβριανὸν Ἰόζε

125-129. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 ἄθος, μαῖα, βίος, πλάσις, ἄλας

130. Γνωμικὸν ἐκ Τριπλῆς Ἀεροσιχίδος
 Τὰ τρία πρώτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, κατὰ σειρᾶν, ἀποταλοῦν ἀρχαίον γνωμικόν.
 1. Ἐπίδενον τοῦ Ἀπόλλωνος· 2. Ἐντομον... τῶν ποιητῶν· 3. Περιφρημος ὄρχων τῶν Ἀθηναίων· 4. Γίγας

131. Φωνηεντόλιπον
 π - σ - κ - μ
 Μικρομέγαλη
132. Γεῖφος
 περὶ 1 1
 Ἴον
 Περιπλοκάς

Α Υ Ξ Β Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀοκήσεων τοῦ φύλλου 47
 686. Μένανδρος (ναὶ μὲν ἄνδρος λέγεται...)-637. Χίλων-χιών.-638. Χολή-Χιλή.-639. Ἡ περιέργεια.

640. Σ Ο Λ Ω Ν Σ Α Μ Ο Σ Ν Υ Ε
 Ο Α Ο Ο Η Ο
 Τ Ω Ν Ι Σ Σ Υ Μ Κ
 Ρ Ρ Α Υ Υ
 Α Ι Α Α Α Α Ν Α Ν Η Σ Ο Σ

641. ΠΡΑΣΙΤΕΛΗΣ (ῥήσις, Ἀπελλῆς, ἔρη, Ἰταλία, τῆξις, ἔλις, λῆξις, Ἡλίας, Σέραςις)-642. Χάρις χάριν τίκεται καὶ εἰς εἶν.-643. Ἐν τὸ πᾶν.-644. Ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετὰθεσις. (Ἐξ ἄν, ἀν εἰς κε, νόμου, μετὰ, θ' εἰς εἰς.)-645. Serpent (serf-paon).-646. En toute chose il faut considerer la fin.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AB-112]
 Ζητῶ ἀνταλλαγὴν γραμματισμοῦ.
 Δ/σις: Κωνσταντίνον Βιτσόρην διὰ Ταπεινὸ Γιουλι, Κέρκυραν.

[AB-113]
 Ἀφρικάνα, Κοκκινόπετρα, ἀλληλογραφοῦμα; ἀναλλάσσομε Μ. Μυστικά;
 Δ/σις: Σέρλη, Καρατζοῦ 96, Παιραιά.
 Μίκυ Μάους

[AB-114]
 Δαγώνισμός τοπεινῶν προθεσμία τρίμηνος· συμμετοχὴ μονότραχος Δ/σις:
 (AB-113). Μίκυ Μάους

[AB-115]
 Διαπλάσσομε! Κρίνατε σὺν δικαιοκρίται ἂν ἀρμόζει νὰ φηψίστε τὸ ποιητικώτερον ψευδώνυμό μου.
 Ἐλλάς τοῦ Μέλλοντος!!!

[AB-116]
 Προκήρῃσσω Διαγωνισμὸν Παιδικὸν Πνεύματος. Προθεσμία μηνιαία. Συμμετοχὴ εἰδραχος Δ/σις: [AB-71].
 Λόρετος Βέρον

[AB-117]
 Ἀναλλάσσομε Μ. Μυστικά καὶ ἠθοποιούς. Γράφατε: Ἀριστομένην Ἡλιόπουλον, δδὸς Ἁγίας Σοφίας 155 Ἀθῆνας, διὰ.
 Μινιόν

[AB-118]
 Ἐπιπλοκά μου νὰ εὐχαριστήσω ἄλλους ἐκείνους πρὸς με συνεχάρησαν γιὰ τὰ τραγούδια μου.
 Περσεὺς Ἀθηναίος

[AB-119]
 Ἀλληλογραφῶ με Διαπλάσσομε 16 ἐτῶν καὶ ἄνω. Νίκη Γιωργουπούλου, Ἰθάκης 39, Ἀθήναι, διὰ:
 Κρυταλλένια Βρυσοῦλα

[AB-120]
 Ὑποστηρίζετε τὸν (AB-92) Διαγωνισμὸς τῆς Γίδιας· εἰδονται βραβεῖα ἐκλεκτά.
 [AB-121]

Γόρδιος Δασμῆ, Δυσόχαρτο, Ἰθάκη, Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς, Ταρζάν, Περιπλοκάδα, Μῦρο τῆς Ἄνδρου, Σαπουνόφουσα, Διαδατικὸ Ἀστέρη, Πλάγο Δοξάρι, Ἀρετόσα, Νυφοῦλα τ' Ὀβριανῶν, Δικηγορίνα, Νικηφόρος Ὀβριανῶν, Χρυσόσυρο, Ἀρλίτα, ἕνα τετραδιάκι σας θὰ μὲν ἔφερναι μεγάλη χάρα. Νὰ περιμένω; Δ/σις μου (AB-83).
 Γίδια

[AB-122]
 Ἀγαπητῆ μου Γαρδένια, σὲ εὐχαριστῶ θερμῶ. Εὐτυχία Ἰκασιόδου, Κυρικίου 5, Ἀθήνας.
 Πονεμένο Χαμόγελο

[AB-123]
 Γιὰ τὴν Μεγάλῃ Ἰδέα καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα Ἀγκυλιά δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ δεύτερη γνώμη. Αἰτέσ φηψίζονται.
 Δόγκριν-Νοστροδάμος

[AB-124]
 Διαπλάσσομε! καὶ δὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ, σὲς πρὸς ποθεῖτε τὴν ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ, πρέπει νὰ τὴν ἀναδείξετε πρώτη.
 Βάγκνερ

[AB-125]
 Παράδομα: Στὴ (AB-97) εἰς ἄβελφίαν παραλείψῃ τὴν δεύτερα ὑπογραφή τῆς Νίτσας Βεργάδη.

[AB-126]
 ΝΥΦΟΥΛΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ: Τὸ ἰδανικώτερον καὶ ὁμορφώτερον ψευδώνυμο.

[AB-127]
 Ἐθνετικὰ διαπλάσσομε! φηψίζοντας τὴ ΝΥΦΟΥΛΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ δείχνετε τὴν ψυχικὴ σας ἀνωτερότητα.
 Βέδας, Μονάκριβη

[AB-128]
 Ὅλα τὰ διαπλάσσομε-ες καὶ πρὸ πάντων Κύπρια πρέπει νὰ φηψίσουν ἓνα: Παναγιώτης Ἰωνίδης.
 Πληγωμένος Ἀετός

[AB-129]
 Διαπλάσσομε, θέξου τοὺς καινοῦργους θεοὺς σου: Γλαῦπο καὶ Γοργόνα

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐπειδὴ ἔλασε ἡ λίρα, δὲν εἶναι πιά 10 σελλίνια, οὔτε 50 γρόσια διατηρήσεως, ἀλλὰ 60 ΦΡΑΓΚΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ἢ ετησία, 35 ἢ ἐξαμηνίη καὶ 20 ἢ τρίμηνη.
 Διὰ τὴν Ἀμερικὴν μὲναι πάντα ἢ ἴδια: ετησία δολλάρια 4, ἐξαμηνίη 2 καὶ τρίμηνη 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ